

Újpest-Belsőváros

2008. 06. 01.

Juhász Emilia

Könyörgés megújulásért

Olvasandó (lectio): Zsolt 80

Alapige (textus): Zsolt 80,20

A karmesternek: A "Liliomok" kezdetű ének dallamára. Intelem, Ászáf zsoltára. Figyelj ránc, Izráel pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyáját! Te, aki kerúbokon trónolsz, jelenj meg ragyogva Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre! Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránc orcádat, hogy megszabaduljunk! URam, Seregek Istene, meddig füstölög haragod néped imádsága ellenére? Kenyér helyett könnyel etetted őket, bőségesen adtál inni könnyeket. Te okoztad, hogy civakodnak velünk szomszédaink, ellenségeink pedig gúnyolnak minket. Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránc orcádat, hogy megszabaduljunk! Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból. Népeket üztél el, ezt meg elültetted. Helyét elegyengetted, gyökeret vert, és ellepte a földet. Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal. Indáit a tengerig növesztette, hajtásait a Folyamig. Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?! Lerágja az erdei vadkan, és lelegeli a mezei vad. Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt! Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél! Pusztuljanak el dorgálásodtól, akik fölperzselték, levagdalták! Legyen kezéd azzal a férfival, jobbod azzal az emberrel, akit magadnak neveltél! És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet. URam, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránc orcádat, hogy megszabaduljunk!

Imádkozzunk !

Úr Jézus, dicsérünk téged a Te szabadításodért, dicsérünk Téged megőrző kegyelmedért, amit az elmúlt héten is tapasztalhattunk. Hálával állunk most előtted, hogy mind testileg, mind lelkileg tápláltál és táplálni akarsz bennünket. Te vagy az, aki ismered a mi valónkat teljesen belülről, Te vagy az, Aki most látsz bennünket, úgy, ahogy vagyunk. Uram, add, hogy tudjunk hozzád őszinték lenni és könyörgünk a te Szentlelkedért, hogy tudjuk megérteni mai üzenetedet, amellyel szólni akarsz hozzánk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvéreim! A mai vasárnapra a 80. zsoltár rendeltetett, bizonyára ez sem véletlenül, hanem mert most erre van nagy szükségünk.

Először is nézzük meg, milyen helyzetben íródott, honnan kiált a zsoltáríró?

A zsoltár keletkezési idejét nem tudjuk pontosan. Vannak, akik azt tartják, hogy Jósiás korában írhatták. Tudjuk, hogy ő volt az a király, aki megtisztította és megújította az istentiszteletet. A keletkezési idő vonatkozásában a zsoltár semmiféle támpontot nem ad. Én inkább azt érzem ki a belőle, hogy a népet több oldalról fenyegetik, értékeit lábbal tiporják, a romlás és az elnyomás idejét élik. Pedig ez az ország, ez a nép az élő Istené, s nem kellene ennek így lennie. Nem is volt mindig így, hiszen Dávid idejében még egységes és virágzó volt, szép szőlőskert. De most kettészakadt, és több oldalról fenyegetik. Mintha maga az Isten is ellenséggé lenne, Aki mindezt hagyja, Aki többé nem törődik velük, szembefordult az Ő népével. Mintha hiába lenne minden imádság is; a zsoltáros háromszor is könyörög, hátha történik valami, hátha az Isten könyörül az Ő népén.

Nehéz helyzet az, amiben lehet az Isten népe, és tulajdonképpen bármelyikünk. Amikor a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan előre elgondoltuk. Kenyér helyett könnyhullatás van, valami eltörött, olyasmi történik, amit nem vártunk, vagy amire egyenesen úgy gondolunk, hogy ezt azért mégsem érdemeltük. Csúfolnak minket és nem értjük, hogy miért. Nem véd meg a rossz szavaktól és helyzetektől az Isten. *Pedig mi azt reméltük...* (Lk 24,21) szakad fel nagypéntek után a tanítványokból is. Egyenesen haladtunk előre, és most egyszerre ott van egy beláthatatlan útszakasz, egy áthidalhatatlan akadály. És nincs segítség. Hallgat az Isten, nem szól az Ige sem, pedig még olvasom is buzgón, nem hallom ki a prédikációból sem Istennek a szavát. Nem látom sem az elejét sem, a végét

ennek a helyzetnek...mi jön még ezután és meddig lesz ez így? Miért haragszik ránk az Isten? Miért nem látom pontosan az életem irányát?

Mit tehetünk ilyen száraz időszakban? Kialakulhat-e egyáltalán ilyen a hívő ember életében?

A zsoltáros végig egyetlen alapon áll – és ez az alapja a könyörgésének is –, hogy Isten a pásztor a népnek, mi pedig a szőlőskertje vagyunk, akármilyen is a jelen helyzetben, de a jelenlegi helyzet nem változtat az állapotán. Már a zsoltár megszólítása is erre utal: *Óh, Izraelnek pásztor, hallgass meg, te, aki vezeted Józsefet, mint juhnyáját...*

Úgy gondolom, hogy ez lehet az alapja a mi könyörgéseinknek is mindenkor. Mi az Ő nyája vagyunk, az Ő legelőjének juhai, Ő a gazda, ahogyan azt a 100. zsoltár fogalmazza: *tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, Ő alkotott minket, az Ő népe és legelőjének juhai vagyunk.* És ezen a tényen semmit sem változtat az éppen aktuális állapotunk sem. Mondhatnék újszövetségi szakaszt is, azokat az igéket, amelyekkel Jézus Krisztus biztatja az övéit a János evangéliumában: *Én vagyok a jó Pásztor, a jó Pásztor életét adja a juhokért (Jn 10,11), Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. (Jn 10,28).* A gazda akkor is gazda, amikor a juhok betegek, akkor is, amikor elcsatangolnak a közeléből.

Jó lenne, ha mindannyian ezen a szilárd köszikla alapon lehetnénk, amit Jézus Krisztus tett értünk. Ha hittel vallanánk és nem csak a szánkkal, de az egész életünkkel is, hogy az Ővéi vagyunk. A zsoltáros végig erre apellál, újra meg újra ide tér vissza, hogy *a Tiéid vagyunk.* Nemcsak a pásztor-képpel, hanem az Ószövetségből jól ismert szőlőskert hasonlattal is: Amit kihozott Egyiptomból, gondosan elültetett, naggyá nőtte ki magát, mert Istennek gondja volt rá. A tulajdonjog nem változott meg, Isten nem adta el az Ő földjét, csak megengedte a romlást valami miatt, megengedte, hogy idegenek pusztítsák, mintha nem lenne gazdája. A zsoltáríró erre a tulajdonjogra emlékezteti Istent imádságában. És ez jó alap. A miénk, Az Újszövetségben élőké pedig még inkább kipróbált és jó alap, mert az egyszülött Fiú áldozatán nyugszik, nem pedig a mi hitünkön vagy engedelmisségünkön. Biztos alap, amin nem változtatnak még bűneink sem. Tehát amit mindenkor tehetünk imádságainkban, az az, hogy erre a biztos alapra tekintve imádkozunk.

Mint amikor a gyermek fut az édesapjához bizalommal minden bajában, hiszen az apja marad és szereti őt akkor is, amikor valami rosszat tett, vagy nem is méltó rá. *Mert nem a magunk igaz tetteiben, hanem a te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket. (Dán 9,18b)*

De tudhatjuk, hogy azért az is ott van a sorban, hogy *az én juhaim hallják az én szómat, és követnek engem.* (Jn 10,27) Nem vádolhatjuk Őt, amikor közben mi teszünk olyant, amit nem kellett volna. Nem kenhetjük rá bűneinket, hogy megengeded, miért nem fogtál vissza tőle? Mert nem Ő a hibás, ami miatt vétkeztünk, sem senki másra nem kenhetjük azokat. Ha a nép életét nézzük, akkor abból azt látjuk, súlyos oka volt annak, hogy Isten megengedte a romlásukat. Az ő bűneik miatt történt ez. Nem Isten a hibás, hanem mi magunk vagyunk az okozói a kialakult helyzetnek. És ez igaz egyéni életünkben is, és nagyobb távlatokban is. Hogy miért haragszik az Isten? Lehetséges, hogy ennek a kérdésnek a kulcsa nem Istennél van, hanem nálunk, csak nem akarjuk megtalálni, mert fájdalmas lenne beismernünk, hogy elrontottunk valamit.

Amit tehetünk mindenkor, az az, amit a zsolttáros is tesz, hogy újra meg újra kiált Istenhez megújulásért: *URam, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!* Nem véletlen, hogy ez a zsolttár ezt a kiáltást refrénszerűen háromszor is elmondja (4., 8. és 20. vers). Mert hogy erre van valójában szüksége: Isten állítsa helyre, újítsa meg őt.

Isten olyan Isten, aki képes minket megújítani is. Nemcsak megteremtett egyszer, hanem hatalmában van az újrateremtés, az újjáteremtés is. Mert elromlottunk. A bűn deformált mindannyiunkat. Minket, hívő embereket is, és szükségünk van re-formációra, megújulásra, helyreállításra. Isten kegyelme képes erre a helyreállításra egyedül. Ő jól tudja, hogy ezt miként teszi meg. Mi a megoldás? Az ember emésztheti magát, nem lesz tőle jobb, nem fogunk megnyugodni igazán, csak az Istenben fog megnyugodni a mi lelkünk. Mert amit elrontottunk, azt nem fogjuk tudni jóvá tenni – ha egyáltalán meglátjuk, hogy mit is cselekedtünk rosszul. Az elszalasztott időt nem tudjuk visszapörgetni, a kimondott szót nem tudjuk visszaszívni, sem kitörölni senkinek sem az emlékezetéből.

Amikor a zsolttáríró azért könyörög, hogy állíts helyre minket, akkor nem kevesebbet kér, mint megújulást, hogy az ember végre a helyén legyen. Ez a hely az Isten tenyere, kegyelme az Úr Jézus Krisztusban. Mert rajtunk csak az segít, ha Isten könyörül, lehajol, és a helyünkre tesz. Hiszen mi nem tudjuk a helyünket igazán megtalálni. Nem erőt kér a zsolttáros, az erő önmagában kevés lenne neki. Pedig gyakran mi csak ezt szoktuk kérni, több erőt, hogy azután azt tegyük vele, amit mi akarunk. Bölcs nagyon az Isten, hogy ilyenkor nem adja az erejét, hanem talán azt éljük meg mi is, mint a zsolttáros, hogy még kerítéseinket is lerontották, vagy hogy szőlőnket vaddiszónó pusztítja. Hiszen a szívünk, lelkünk, egész életünk megújulásáról van szó; nem kicsi lépésről, nem megjobbításról egy-egy

ponton csupán. A megújuláshoz kevés az akaratumk, kevés az emberi erőnk, ehhez Isten erejére, csodájára van szükségünk. Mert az mindig csoda, hiszen a bűneset óta a világ nem a megújulás, hanem a romlás felé halad. Ezt a folyamatot egyedül csak Isten kegyelme képes megállítani és megfordítani. Bármennyire is igyekszünk megújulni, magunktól nem fog sikerülni. Ahhoz, hogy az életünk megújuljon, Istennek kell lépnie. Ezért is van ez a háromszori ismétlés, nyomatékosá tétel a zsoltárban. Kérnünk kell, hogy Isten munkálkodjon bennünk. Az Efézusi levélben Pál apostol így beszél erről: először a régi, óember levetkezéséről, amely meg van romolva a csalárdság kívánságaival, majd az új felöltözéséről (vö. Ef 4,22-24) és közben arról, hogy újuljunk meg gondolatainkban. Isten kegyelmes munkája az, ha észrevesszük, hogy a régi mennyire nem jó, hogy meg van romolva, hogy nem képes semmi jóra, hogy hazugok cselekedetei, hogy képtelen igazán szeretni, hogy milyen gonosz indulatokra képes.

Isten mutatja meg nekünk, hogy nem vagyunk a helyünkön – és ezért nem is tudjuk betölteni rendeltetésünket, Istentől kapott küldetésünket. Helyreállításért mindenkor imádkozhatunk nem csupán októberben reformáció idején, hanem minél hamarabb és folyamatosan. Amikor úgy érezzük, hogy szívünkben kezdenek felhalmozódni a gyilkos indulatok, máris imádkozhatunk a zsoltárossal együtt, hogy minél gyorsabban megtisztuljunk. Amikor ott van a szánkon a haragos beszéd, kiálthatunk Istenhez, mielőtt azokat a mondatokat egyáltalán kimondanánk. Állíts helyre minket az életünk minden területén, hogy tiszta legyen a kezünk és a szánk, állítsd helyre beszédünket, hogy egyik szavunkkal ne üssük agyon a másikat, hogy az igenünk igen legyen. Annyira lejáratottak már a szavak, szükségünk van nagyon ezen a területen is a helyreállításra, hogy ne mondjunk mást, mint amit gondolunk, és hogy tiszták legyenek a gondolataink is. Hogy ne éljünk vissza egymás értékeivel, hogy Isten dicsőségére éljünk.

A helyreállítás nem más, mint visszaalakítás az eredeti formára, arra, amilyenre Isten gondolta az életünket. Hajlamosak vagyunk a magunk kezébe venni az irányítást, és így eltérünk a helyes iránytól. *Ragyogtasd ránc orcádat, hogy megszabaduljunk!* azaz, hogy lássunk téged Urunk, ne rejtőzz el, hanem szabadíts meg minket! Hiszen a megújulás mindig felülről indul ki. Isten munkálja azt a szívünkben és Isten cselekedett meg mindent azért, hogy lehetséges legyen. A világosság is felülről jön, amiben észrevesszük, hogy Isten nincs is messze tőlünk.

Törekedhetünk ebbe az irányba és engedhetünk az Ő munkájának, ne keményítsük meg a szívünket. Mert amennyiben Isten munkálkodni kezd benne, akkor a szívünk változik, ott megjelenik Isten szeretete, az agapé-

szereket, amelyik a másik javát képes munkálni, amely *mindent tőr, mindent remél és soha el nem fogy* (vö. 1Kor 13). Akkor jóságosak és irgalmasak leszünk, és képesek leszünk a megbocsátásra is. Az életünkön ott lesz az Ő képe; egyik igehely szerint Krisztus ábrázatához leszünk hasonlatosak, hiszen a megújulás is általa s vele lehetséges egyedül.(vö. 1Jn 3.2)

A zsoltár vége is beszél egy férfiúról, az embernek fiáról, akit megerősített magának, aki az Ő jobbjának fia. Számunkra már egyértelmű, hogy kiről beszél itt a zsoltáros, Jézus Krisztusról, a mindenkinél nagyobb Királyról, Akit elküldött erre a földre, Aki mindenével szolgált értünk, Aki által van bűneink bocsánata és örök életünk.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk Istenünk! Dicsérünk és magasztalunk, hogy Te vagy a Gazda, Te vagy a gazdája ennek a világnak, az egyháznak, a gyülekezeteknek és úgy szeretnénk hittel vallani, hogy a mi életünknek is a Jézus Krisztusban. Köszönjük, hogy Ő a jó pásztor, Aki az életét adta értünk. S köszönjük, hogy előttünk jár és mutatja az utat, ezért nem tévedhetünk el. Köszönjük a dús legelőket, amikre már elvezetett bennünket, és a csendes vizeket, ahonnan ihattunk kegyelmességedből. Köszönjük azt is, amikor kegyelmedből gyógyítottál. Köszönjük azt, hogy utánunk jöttél, mert nem akarod, hogy elveszünk, egyikünk sem. Urunk, Istenünk! Bocsásd meg, amikor nem úgy éltünk, hogy Rád mutassunk, és Téged dicsérjünk, magasztaljunk. Bocsásd meg, amikor a magunk javát kerestük, és nem figyeltünk arra, hogy Te mit szeretnél elérni az életünkben, hogy bennünket mire akarsz felhasználni, hiszen a tied vagyunk, véren megváltottak. És bocsásd meg, Urunk, amikor a magunk erejéből akarunk előre haladni, és nem kell a Te kegyelmed. Kérlek, hogy könyörülj rajtunk. Könyörülj, hogy a bajok, nehézségek, amiket ilyenkor engedsz, ne keményítsék meg a szívünket, hanem hozzád fordítsanak teljesen. Köszönjük, hogy meghallgatod imádságainkat, azokat is, amiket csendben mondtunk és azokat is, amiket meg sem tudunk fogalmazni, hiszen Te vagy az, Aki figyelsz ránk akkor is, amikor mi nem figyelünk Rád. Urunk, eléd visszük a gyászolókat, a sírókat, könyörülj rajtuk. Engedd, hogy tovább lássanak a sírnál, az elmúlásnál. Engedd, hogy higgyék, hogy általad van folytatás, feltámadás és örök élet a Jézus Krisztusban. Hogy Rád tudják bízni azt, aki elment és saját magukat is. És te légy, Urunk, az örülőkkel, hogy minden öröm Tőled jöjjön, de ami nem tőled jön, azt tudjuk mindig visszautasítani.

Ámen.